

drag formindskes, og Børnefradragene forøges. Der er endogsaa dem, der ønsker, at de personlige Fradrag helt faldt bort, og at vi kun beholdt Børnefradragene. Det kan der være delte Meninger om. Det, der er sket, er, at det personlige Fradrag er nedsat over hele Linien med 200 Kr. pr. Skatteyder, og Børnefradraget er blevet fordoblet. Jeg er absolut af den Opfattelse, at er der Skatteydere, der skal lettes, er det dem, som har mange Børn, saa jeg hilser med Glæde, at vi gaar den Vej at formindske det personlige Fradrag og forøge Børnefradraget.

Jeg skal saa gøre nogle Bemærkninger om Skattefradragene for Brugsforeninger, Stiftelser og flere andre lignende Institutioner. Tidligere har det jo været saadan, som ogsaa det ærede Medlem Hr. N. Neergaard gjorde opmærksom paa, at Brugsforeninger og visse Arter af Selskaber og Stiftelser kunde kræve at faa deres Fradrag beregnet efter det tyvedobbelte af Gennemsnittet af de foregaaende Indtægter eller med andre Ord kunde kræve at faa et Fradrag — saadan virkede det i Praksis —, et Fradrag, der svarede til Gennemsnittet af Indtægten i de foregaaende 5 Driftsaar. Jeg har altid opfattet dette som noget af det mest meningsløse, der overhovedet fandtes i vor Skattelovgivning, at disse Fradragregler anvendtes paa Brugsforeninger, Stiftelser og lignende. Hvad vil det sige, at et Selskab eller en Stiftelse har Ret til at fradrage Gennemsnittet af den Indtægt, de har haft i de foregaaende 5 Aar? Det vil sige, at en Brugsforening, der er nystartet, det første Aar ikke kan fradrage noget og Aaret efter maa fradrage den Indtægt, den har haft det første Aar, og saa fremdeles. Det vil sige, at saa længe en ny Brugsforening vokser sig større og større, bliver der stadig et overskydende Beløb: Brugsforeningen bliver stadig skattepligtig af et ret stort Beløb. Men den Dag en Brugsforening er naaet op paa sin fulde Højde, hvis der ikke er Stigning ud over Gennemsnittet af de foregaaende 5 Aar, er Brugsforeningen skattefri, selv om den har haft en Indtægt paa 1 Mill. Kr. Det er meningsløst at have den Slags Bestemmelser i en Skattelov. Thi skal en Brugsforening beskattes, bør vi have saadanne Regler, at ogsaa den, der er kommet op paa sin fulde Højde, bliver beskattet. Men efter de hidtil gældende Regler har det været aldeles omvendt.

Det er ikke alene Brugsforeningerne, der har haft disse Fradrag. I Skatteloven af 10. April 1922 blev det bestemt, at Familiestiftelser ogsaa skulde være skatteplig-

tige, hvad der var ganske naturligt. Men ved nærmere Undersøgelse viste det sig, at der gjaldt de samme Fradragregler for dem som for Brugsforeninger, og det vil sige, at de ikke kunde beskattes, medmindre Indtægten i det Aar, der laa til Grund for Skatteansættelsen, var ud over Gennemsnittet af de foregaaende 5 Aar. Jeg vil derfor i Modsætning til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard hilse med Glæde, at denne Bestemmelse gaar ud. Det vil virke godt, at vi bliver fri for den Bestemmelse. For øvrigt forstod jeg dog det ærede Medlem saaledes, at han var klar over, at det, vi har haft hidtil, har virket daarligt, men at det ærede Medlem ikke var helt sikker paa, at det nye, der var skabt i Stedet for, var tilstrækkeligt. Men det er jo noget, der kan undersøges.

Endelig er der det helt nye paa Fradragenes Omraade, at Staten og Kommunen med Hensyn til Skattefradragene hver skal betragtes som en Enhed for sig, saaledes at kun de Skatter, der er betalt til Staten, maa fradrages, før Indkomstskatten til Staten beregnes, og kun de Skatter, der er betalt til Kirke og Kommune, maa fradrages, før Skatten til Kommunen beregnes. Denne Bestemmelse er blevet stærkt kritiseret i Pressen og ogsaa her i Dag. Der er nævnt dette, at det jo er at tage Skat af Skatten. Og det er der jo ogsaa noget om. Det siges, at det er ganske urimeligt, at man nu skal til at betale Skat af Skatten. Naar det siges saa stærkt, tror jeg, det skyldes een bestemt Ting, nemlig at de personlige Skatter egentlig aldrig helt har været anset for personlige Udgifter for den vedkommende, for i saa Fald vilde Forargelsen over denne Bestemmelse ikke have været saa stærk.

Det kan nok siges, at det virker urimeligt, at en Mand skal betale Skat af det Skattebeløb, vedkommende har betalt til en af de Institutioner, som han er pligtig at svare personlig Skat til. Men ud fra almindelig menneskelig Betragtning kan det ogsaa siges at virke urimeligt og ubilligt, at nogen skal betale Indkomstskat, f. Eks. af det Beløb, som det bliver nødvendigt at udrede paa Grund af Sygdom i Hjemmet. Jeg har ofte staaet overfor dette, at Folk har sagt: Det er da ganske meningsløst, at vi, hvis vi i Sygdomstilfælde har søgt fremmed Hjælp, saa ikke maa fradrage de hertil fornødne Udgifter i Indkomsten. Naar Folk ser saaledes paa dette, som de gør, er det, fordi disse personlige Skatter aldrig rigtig har været betragtet som personlige Udgifter. Men det er en personlig Udgift af samme Karakter som andre personlige